

การศึกษาการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 ด้วยตนเองนอกห้องเรียนของ
นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจ
บัณฑิตย

**A Study of Self-Learning Outside the Classroom in the Chinese 1 Course
of Undergraduate Students from the Chinese Business Program, Faculty
of Arts, Dhurakij Pundit University**

จริยา วาณิชวิริยะ / Jariya Wanichviriya

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย / Faculty of Arts, Dhurakij Pundit University

E-mail: jariya.waa@dpu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาวิธีการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 โดยการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน 2) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย ปีการศึกษา 2563 ที่เรียนรายวิชาภาษาจีน 1 จำนวน 25 คน โดยใช้เกณฑ์ขนาดประชากรเป็นหลักย่อย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปแบบ การพรรณนาและการอภิปราย

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน เรียงลำดับจำนวนและร้อยละการเลือกมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุดดังนี้ (1) จากสื่อโซเชียลมีเดียมากที่สุด จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 92 (2) ทำความเข้าใจด้วยตนเอง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 80 (3) การให้เพื่อนติวเพิ่ม จำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 72 (4) เรียนรู้จากซีรี่ย์จีน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 56 (5) เรียนรู้จากคลิปวิดีโอของอาจารย์ผู้สอน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 56 (6) ฝึกเขียนคำศัพท์และท่องคำศัพท์ทุกวัน จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 48 (7) เรียนรู้จากเพลง จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 44 (8) มีการทบทวนทุกครั้งหลังเรียนจบ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 32 (9) ฝึกพูดกับเจ้าของภาษา จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 8 2) นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 76.00 และมีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 24.00

คำสำคัญ: การเรียนรู้ด้วยตนเอง, นอกห้องเรียน, ผลสัมฤทธิ์การเรียน, รายวิชาภาษาจีน 1

Abstract

This article aimed to 1) study ways of self-learning outside the classroom in the Chinese 1 course, and 2) investigate learning achievements in the Chinese 1 course. The sample selected by the population size of hundreds was 25 freshmen from the Chinese Business Program, Faculty of Arts, Dhurakij Pundit University, who were studying the Chinese 1 course in the academic year 2020. The research tools were 1) the questionnaires about ways of self-learning outside the classroom, and 2) the Chinese language achievement test. The statistics included percentages, mean scores, and standard deviation. Data were presented in descriptions and discussion.

The results were as follows:

1) The ways of self-learning outside the classroom ranging from the largest to the smallest numbers and percentages were (1) learning from social media, 23 students, accounted for 92%, (2) learning by self-understanding, 20 students, accounted for 80%, (3) learning from friends as a tutor, 18 students, accounted for 72%, (4) learning from watching Chinese series, 14 students, accounted for 56%, (5) learning from video clips from the teacher, 14 students, accounted for 56%, (6) learning by writing vocabulary every day and rote memorization, 12 students, accounted for 48%, (7) learning through songs, 11 students, accounted for 44%, and (8) lesson revision after class, 8 students, accounted for 32%. (9) speaking practice with native speaker 2 students, accounted for 8%.

2) The Chinese achievement in the Chinese 1 Course of 19 students, accounted for 76%, passed the criteria at 70%, but 6 students, accounted for 24%, did not pass the criteria.

Keywords: Self-learning, Outside the classroom, Learning achievement, Chinese 1 course

บทนำ

ความเป็นมาและปัญหา

ในปัจจุบันและอนาคตภาษาจีนยังคงเป็นภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนระดับอุดมศึกษานิยมเลือกเรียน เพราะตราบไต่ที่เศรษฐกิจของประเทศจีนยังคงเจริญก้าวหน้า สัมพันธภาพทางการค้าระหว่างไทยกับประเทศจีนแน่นแฟ้นขึ้นเรื่อยๆ กอปรกับมีนักท่องเที่ยวชาวจีนเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก การติดต่อสื่อสารและการไปมาหาสู่ของบุคคลหลายระดับเช่นกัน ก็ย่อมส่งผลให้ภาษาจีนยังมีบทบาทสำคัญต่อการสื่อสารมากขึ้น การผลิตบัณฑิตด้านภาษาจีนก็ยังคงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อตอบสนองความต้องการและความจำเป็นในด้านต่างๆ ผู้เรียนก่อนเข้าสู่วิชาเรียนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ลักษณะแรก คือผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมาก่อนเลย ลักษณะที่สองคือ ผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมาบ้างในระดับหนึ่ง โดยผู้เรียนแต่ละคนอาจมีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนมากบ้างน้อยบ้างแตกต่างกันไป (นริศ วศินานนท์, 2559)

ผู้เรียนที่เข้าศึกษาต่อสาขาวิชาเอกภาษาจีนในระดับอุดมศึกษานั้นส่วนใหญ่ได้เรียนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนศิลป์-ภาษาจีนมาแล้ว 3 ปี ซึ่งถือว่ามีความรู้ในระดับหนึ่งเท่านั้น แต่ก็มีผู้เรียนบางคนซึ่งได้เรียนภาษาจีนมาจากโรงเรียนจีนเป็นเวลานาน 6-12 ปี และมีผู้เรียนจำนวนหนึ่งซึ่งมาจากครอบครัวที่ใช้ภาษาจีนกลางสื่อสารในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นปัญหาสำคัญของการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา เพราะการสอนต่อยอดความรู้ของผู้เรียนให้เหมาะสมตามพื้นฐานความรู้ที่แตกต่างและหลากหลายของผู้เรียนนี้ ทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างลำบาก สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งจึงได้มีมาตรการในการวัดระดับความรู้พื้นฐานภาษาจีนของผู้เรียน เช่น การจัดทำทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน เพื่อแบ่งชั้นเรียนตามระดับพื้นฐานภาษาจีน หรือให้ผู้เรียนผ่านไปเรียนรายวิชาในระดับที่สูงขึ้น การยื่นใบแสดงผลการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (Hanyu shuiping kaoshi: HSK) เพื่อยกเว้นการเรียนภาษาจีนบางรายวิชา เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการเชื่อมโยงพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนระดับหนึ่ง ก่อนเข้าศึกษาภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา สถาบันอุดมศึกษาบางแห่งมีการแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามพื้นฐานความรู้ภาษาจีน เพื่อให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพสูงสุด อีกทั้งช่วยให้ผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาจีนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายกับการเรียนซ้ำความรู้เดิม เมื่อไปเรียนร่วมกับผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อน และลดการสูญเปล่าทางการศึกษา (นริศ วศินานนท์, 2559)

หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ในด้านการจัดการเรียนการสอน สำหรับผู้เรียนที่เข้าศึกษามีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนที่ต่างกัน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพสูงสุด หลักสูตรจึงใช้เกณฑ์การสอบวัดระดับภาษาจีน (HSK) ระดับ 2 เป็นเกณฑ์การแบ่งกลุ่มผู้เรียนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีการวัดระดับทั้ง

ก่อนเรียนและหลังเรียนจบรายวิชาภาษาจีน 1 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีน ในช่วงเตรียมความพร้อมเดือนมิถุนายน-กรกฎาคม ทางหลักสูตรจัดอาจารย์ผู้สอนเพื่อปูพื้นฐานด้านการออกเสียงและการเขียนตัวอักษร เพื่อให้ นักศึกษาได้มีพื้นฐานภาษาจีนเพื่อให้สามารถเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 ได้ จากการแบ่งกลุ่มเรียนในชั้นเรียนของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จะมีนักศึกษาที่มีพื้นฐานมาบ้างมาเรียนร่วมกัน ซึ่งนักศึกษาที่มีพื้นฐานมาบ้างจะสามารถเรียน ภาษาจีนได้เร็วกว่า ส่วนนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจะต้องใช้ความพยายามและความอดทนในการเรียน โดยเฉพาะการ เขียนตัวอักษรจีน ด้วยในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ในสถานการณ์การเกิดโรคระบาดโควิด-19 มหาวิทยาลัยฯ จึงจัดการเรียนการสอนโดยลดจำนวนชั่วโมงการเรียนในห้องเรียน และเพิ่มการเรียนรู้ด้วยตนเองนอก ห้องเรียนเพิ่มขึ้น เพื่อให้การเรียนเกิดประสิทธิภาพสูงสุด การเรียนรู้ด้วยตนเองมีวิธีการเรียนหลากหลาย เช่น การ ทบทวนหลังเรียนจบ ให้เพื่อนติวเพิ่ม การฝึกเขียนคำศัพท์ทุกวัน การเรียนรู้จากคลิปวิดีโอของอาจารย์ผู้สอน เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่า จุดอ่อนที่เป็นปัญหาและอุปสรรคต่อ “การจัดการเรียนการสอนภาษาจีน” ของคณะวิทยาศาสตร์ด้าน ผู้เรียนว่าผู้เรียนที่เข้าศึกษาในหลักสูตรขาดความพยายาม ความมีวินัย ความรับผิดชอบ และทักษะการเรียนรู้ด้วย ตนเอง เนื่องจากหลักสูตรในปัจจุบันได้กำหนดปรัชญาให้ผู้เรียนเป็นผู้ใฝ่รู้ ใฝ่เรียนและมีความรักในการศึกษาค้นคว้า ด้วยตนเอง หลักสูตรจึงจัดให้มีการจัดการเรียนการสอนในชั้นน้อย และจัดเวลาให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาค้นคว้า เพิ่มเติมนอกห้องเรียนเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ แต่ในความเป็นจริง ผู้เรียนส่วนใหญ่มักเน้นเป็นผู้รับความรู้จาก ผู้สอนในชั้นเรียนเป็นหลัก ขาดความพยายามที่จะศึกษาค้นคว้าหรือทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาด้วยตนเอง นอกจากนี้ ยังขาดความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย บ้างจ่ายต่างๆ เหล่านี้ล้วนส่งผลต่อความไม่ก้าวหน้าในการเรียน การสอนทั้งสิ้น(ศุภชัย แจ่มใจ, 2552)

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน

การศึกษานอกห้องเรียนเป็นการจัดประสบการณ์ที่ทำให้หลักสูตรและการเรียนการสอนมีความหมายต่อผู้เรียนมากขึ้น การศึกษานอกห้องเรียนมิใช่ศาสตร์หรือสาระการเรียนรู้ที่แยกตัวออกมาโดดๆ ที่มีมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดหรือ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน ดังเช่นวิทยาศาสตร์หรือคณิตศาสตร์ แต่เป็นวิธีการ กระบวนการ เป็นวิธีสอนนอก ห้องเรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบตัว ซึ่งความรู้พื้นฐานด้านสิ่งแวดล้อมเป็นแนวคิดที่สำคัญแนวคิดหนึ่ง ที่ถูกกำหนดไว้ใน “ทักษะแห่งอนาคตใหม่ การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21” ที่กำหนดโดยภาคีเพื่อทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 การจัดโปรแกรมประสบการณ์นอกห้องเรียนทำได้ในทุกระดับชั้น ตั้งแต่ปฐมวัยจนถึงระดับอุดมศึกษาเพื่อส่งเสริมให้ ผู้เรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ตรง ได้ฝึกกระบวนการคิด การแก้ปัญหา พัฒนาทักษะ เจตคติ ตลอดจนการ ปฏิบัติกิจสำคัญในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (อรนุช ลิมตศิริ, 2560)

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการศึกษานอกห้องเรียนไว้อย่างหลากหลาย สรุปได้ ดังนี้ การศึกษานอก ห้องเรียนเป็นการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง (Sharp, 1973) การศึกษานอกห้องเรียน แนวคิดแบบสหวิทยาการที่บูรณาการศาสตร์ต่างๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ในหลักสูตร (Hammerman, Hammerman, Hammerman, 1985) การศึกษานอกห้องเรียนเป็นวิธีการที่ผู้เรียนเรียนจาก ประสบการณ์ตรงเน้นการลงมือปฏิบัติภายนอกห้องเรียน เน้นความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับทรัพยากรธรรมชาติ (Priest, 1990)

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ (Learning Strategies) ที่เหมาะสม กับวัยและระดับชั้นของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีลีลาการเรียน (Learning Styles) เป็นของตนเอง กลยุทธ์การเรียนรู้ต่างๆ ได้แก่ กลยุทธ์ในการสื่อสาร ทักษะการจำ ทักษะการถาม การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดเชิงสร้างสรรค์ การประเมินตนเอง การวางแผนจัดการเรียนรู้ของตนเอง การใช้วิธีเรียนแบบต่างๆ การทำงานร่วมกับผู้อื่น ฯลฯ ได้ เหมาะสมกับตนเองตามระดับชั้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

Ding Anqi (2011) การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนภาษาด้วยตนเองในชั้นเรียนและนอกห้องเรียน ควรเป็น จุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การเรียนภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องของการเรียนรู้ตลอด

ชีวิต การเรียนในห้องเรียนยังมีข้อจำกัด แต่การพัฒนาความสามารถ และการมีความมุ่งมั่นในการเรียนรู้ด้วยตัวเองเป็น การมอบกุญแจสำคัญในการให้รู้จักการเรียนรู้ตลอดชีวิต ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้รายวิชาภาษาจีน 1 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาจีนขั้นต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาวิธีการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 โดยการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน
- 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 โดยการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน

สมมติฐานของการวิจัย

- 1) นักศึกษามีวิธีการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 โดยการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนได้หลากหลายวิธี
- 2) นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 โดยการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน มีคะแนนไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 70

วิธีการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร หมายถึง นักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวนผู้เรียน 81 คน กลุ่มตัวอย่าง หมายถึง นักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนผู้เรียน 25 คน โดยใช้เกณฑ์ ขนาดประชากรเป็นหลัก ร้อย ใช้กลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 25% (ธีรภูมิ เอกะกุล, 2543)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน

ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) วิธีการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1
- 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1

ขอบเขตของเนื้อหา

รายวิชาภาษาจีน 1: ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน การออกเสียงให้ถูกต้องโดยใช้ระบบสัทอักษร Hanyu Pinyin การเขียนตัวอักษรจีนที่ถูกต้อง คำศัพท์เกี่ยวกับชีวิตประจำวันอย่างน้อย 320 คำ

เวลาที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ตั้งแต่เดือนสิงหาคม-พฤศจิกายน 2563

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1) แบบสอบถามจำนวน 1 ชุด แบ่งเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับระดับภาษาก่อนเข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยธุรกิจ บัณฑิตย ตอนที่ 2 วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน จำนวน 10 ข้อ สำหรับตอนที่ 2 นักศึกษาเลือกเพื่อให้ผู้ตอบ แบบสอบถามเลือกตอบได้ 1 ข้อ หรือหลายๆ ข้อเพื่อนำมาประมวลเป็นข้อมูลสำหรับการวิจัย
- 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 เป็นข้อสอบปรนัย 1 ชุด เป็นแบบชนิด 4 ตัวเลือก ชนิด ตอบคำถามสั้นๆ (เป็นประโยค) และเป็นแบบอัตนัย (บทสนทนา) จำนวน 30 คะแนน

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 ตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เครื่องมือทั้ง 2 ชนิดมีค่า IOC เท่ากับ 1.00 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา ภาษาจีน 1 ปรอทลองใช้ (tryout) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.28-0.81 ค่า อำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.28 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เริ่มดำเนินการสอนรายวิชาภาษาจีน 1 โดยสอนในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เป็นจำนวน 15 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง เป็นเวลา 45 ชั่วโมง และให้นักศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน และเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีน 1 ให้นักศึกษาทำแบบสอบถามและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 เป็นข้อสอบปรนัย 1 ชุด เพื่อนำมาประมวลเป็นข้อมูลสำหรับการทำวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนที่สัมพันธ์กับระดับภาษาจีนของผู้เรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 โดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) การเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้รายวิชาภาษาจีน 1 ได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- 2) วิธีการเรียนด้วยตนเองนอกห้องเรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนรายวิชาภาษาจีน หรือรายวิชาทางด้านภาษาอื่นๆ เพื่อช่วยทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรายวิชานั้นๆ

ผลการวิจัย

นำเสนอเป็น 2 ตอน คือ

- 1) ศึกษาวิธีการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 โดยการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน มีดังนี้

ข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 25 คน เพศหญิง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 80 เพศชาย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 20

ระดับภาษาที่ก่อนเข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ไม่มีพื้นฐาน จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 36 เรียนรู้ด้วยตัวเอง มาเล็กน้อย จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 28 เรียนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 24 เรียนภาษาจีนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 12

นักศึกษามีวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน เรียงลำดับการเลือกของนักศึกษา ดังนี้ 1) จากสื่อโซเชียลมีเดียมากที่สุด จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 92 2) ทำความเข้าใจด้วยตนเอง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 80 3) ให้เพื่อนตัวเพิ่ม จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 72 4) เรียนรู้จากซีรี่ย์จีน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 56 5) เรียนรู้จากคลิป วิดีทัศน์ของอาจารย์ผู้สอน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 56 6) ฝึกเขียนคำศัพท์และท่องคำศัพท์ทุกวัน จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 48 7) เรียนรู้จากเพลง จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 44 8) มีการทบทวนทุกครั้งหลังเรียนจบ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 32 9) ฝึกพูดกับเจ้าของภาษา จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 8 10) วิธีอื่นๆ ไม่มี

- 2) นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 76.00 และมีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 24.00

สรุปและอภิปรายผล

1) ผลการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนที่นักศึกษาใช้มากที่สุดคือ เรียนรู้จากสื่อโซเชียลมีเดีย ซึ่งปัจจุบันเป็นสื่อที่มีคนนิยมใช้เพื่อการสื่อสารออนไลน์ สืบค้นข้อมูล การอ่านข่าว บทความ การเรียนออนไลน์ การเล่นเกมออนไลน์ เป็นต้น จากผลการสำรวจพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยประจำปี 2563 ของสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (2563) พบว่า คนไทยใช้สื่อออนไลน์เฉลี่ยวันละ 11 ชั่วโมง 25 นาที เพิ่มขึ้นจากปีที่แล้ว 1 ชั่วโมง 3 นาที โดยสื่อโซเชียลมีเดียเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมสูงสุดในกิจกรรมออนไลน์ ซึ่งประเภทของโซเชียลมีเดียที่ได้รับความนิยมสูงสุด 3 อันดับ ได้แก่ Facebook (98.2%) YouTube (97.5%) Line (96.0%) เป็นต้น รองลงมาคือ ทำความเข้าใจด้วยตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพร วัฒนากมลกุล (2562) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาตรีสาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี

การประชุมวิชาการบัณฑิตศึกษาระดับชาติ ครั้งที่ 19

5 กรกฎาคม 2564 ณ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ราชวงศ์รัตนโกสินทร์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภายในที่มีผลต่อการเรียนรู้มากที่สุด ได้แก่พฤติกรรมการเรียน ความสนใจ ส่วนบุคคลของผู้เรียนมีผลคะแนนมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 52.7 โดยนักศึกษาในทุกชั้นปีมีพฤติกรรมการเรียนรู้ให้ความสนใจในภาษาจีน

วิธีที่น่าสนใจ คือ ดูซีรี่ย์จีน หนังสือ เพลงจีน และพยายามจดจำคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ผ่านสื่อต่างๆ หรือจากเพื่อนชาวจีน เพื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ ซึ่งด้านพฤติกรรมการเรียน ความสนใจส่วนบุคคล มีส่วนในการสนับสนุนการใช้กลวิธีการเรียนรู้ กล่าวคือ หากมีความสนใจในการเรียนรู้ภาษาและคำศัพท์ ผู้เรียนจะสร้างแรงบันดาลใจ และแรงกระตุ้น กระตือรือร้นในการเฝ้าหาความรู้ จากการจดจำ การคิดวิเคราะห์ นำสิ่งที่เรียนมาประยุกต์ใช้ เป็นต้น

ที่กล่าวมาข้างต้นดังที่ ปราณี กุลละวณิชย์ (2551 อ้างถึงใน ประภาพร แสงงาม, 2561) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงานอาชีพ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้อง คล่องแคล่วและเหมาะสมนั้น ขึ้นอยู่กับการใช้ทักษะภาษา ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนที่ดี ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดการเรียนการสอนต้องให้สอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษาจึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรมฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเอง ควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่ผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner dependence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต ทั้งนี้ การสอนภาษาต่างประเทศมีรูปแบบการฝึกฝน และทำกิจกรรมที่หลากหลายที่ใช้กันอยู่ในโลก แต่การนำมาปฏิบัติจริงในห้องเรียนมีข้อจำกัดหลายประการ เช่นจำนวนนักเรียน ความถนัดของครู เป็นต้น

2) นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน 1 มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 76.00 และมีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 24.00 จากการสัมภาษณ์ไม่เป็นทางการกับนักศึกษาจำนวนหนึ่ง วิธีการเรียนรู้ทั้ง 9 วิธี แต่ละคน เลือกได้ตั้งแต่ 2 วิธี และบางคนใช้ทั้ง 9 วิธี เพื่อต้องการเรียนรู้ว่าวิธีการไหนใช้ได้ดีกว่ากัน และเลือกทำวิธีนั้นบ่อยๆ สม่่าเสมอ ซึ่งทำให้ผลการเรียนของนักศึกษาค้นนั้นดีขึ้น ในการสอบถามพื้นฐานความรู้ภาษาจีนของนักศึกษาระดับภาษา ก่อนเข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ไม่มีพื้นฐานจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 36 เรียนรู้ด้วยตัวเองมาเล็กน้อย จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 28 เรียนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 24 เรียนภาษาจีนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 12 ในจำนวน 9 คนไม่มีพื้นฐาน ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 6 คน มีคะแนนคิดเป็นร้อยละ 55-67 นั้นย่อมแสดงว่า นักศึกษามีการเรียนรู้เพิ่มขึ้นสามารถทำคะแนนเกินร้อยละ 50 ผ่านเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ

1) ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

1.1) ในการปฏิบัตินอกห้องเรียนควรมีการบันทึกเรื่องราวของการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง เพื่อได้รู้วิธีที่ใช้นั้นใช้เรียนรู้เรื่องอะไรบ้าง ได้ประโยชน์อย่างไร

1.2) ควรสนับสนุนให้นักศึกษา ได้พบอาจารย์ ผู้ที่เจ้าของภาษาหรือนักศึกษาชาวจีนที่เรียนร่วมสถาบัน

1.3) ควรมีกระดานสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนรู้ในระหว่างการเรียนรู้นอกห้องเรียน

2) ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำวิจัยเรื่อง วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนกับการเรียนรู้แบบค้นพบ (Discovery Learning)

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *คู่มือสาระการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- ธีรภูมิ เอกะกุล. (2543). *ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. อุบลราชธานี: สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- นริศ วศินานนท์. (2559). *รายงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- ประภาพร แสงงาม. (2561). *ผลการสอนภาษาจีนโดยใช้วีดิทัศน์ประกอบ ที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ศุภชัย แจงใจ. (2552). *รายงานวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนสาขาวิชาวิเทศธุรกิจจีนและสาขาจีนศึกษาคณะวิเทศศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต*. ภูเก็ต: คณะวิเทศศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. (2563). *รายงานผลการสำรวจพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย*.
- อรนุช ลิมตศิริ. (2560). การศึกษานอกห้องเรียนเพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. *สถาบันภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*, 10(3), 1643-1658.
- Ding Anqi. (2011). *Jiaoshi dui Liuxuesheng Zizhu Xuexi Nengli Peiyang Zhuangkuang de Diaocha Yanjiu*. Applied Linguistics. Vol. 4.Nov.
- Hammerman, D. R., Hammerman, W. M., & Hammerman, E. L. (1985). *Teaching in the outdoors*. Danville. IL: Interstate.
- Priest, S. (1990). *The semantics of adventure education*. In. *Adventure education*. 113-117. State College, PA: Venture.
- Sharp, L.B. (1973). *Basic Consideration in outdoor and camping education*. New York: The Bulletin of The National Association of Secondary School Principals.